

AASTAST 1925

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUM

APRILL 2015

MILANG

VEND ON VEND, ISEGI KUI TA ON VAENLANE

Mul on kolm venda. Kolm vanemat, targemat, tugevamat ja üdini loomingulist venda. Nüüdseks naudime kõik oma kauaoodatud iseisvat elu: kes Tartus, kes Tallinnas, kes Viljandis, kes hoopis Rootsis. Mõned aastad tagasi oli ühe katuse alla mahtumine (ideede ja egode mõõtkavas) üks omaette katsumus. Päevast päeva ninapidi koos elu viskas kopa täielikult ette ja näaklemist oli o i k u i p a l j u !

Tekkis tunne, et tahaks võimalikult ruttu võimalikult kaugele. Siin ma nüüd olen, kaugel, ja peab tõdema, et vennaarmastust ei asenda miski. Selleta on argipäev hall: keegi ei kiusa, keegi ei söö ära mu kohikesi ega teata süümeepinadeta, kui paks ma tegelikult olen. Öeldakse: „Kes kiusab, see armastab.” Seda kiuslikku armastust on hetkeseisuga minu elus kuidagi totralt vähe.

Ohtralt on aga pealetükkivat kooliväsimust ning sellega kaasnevat tüdimust. Need *eijouad* ja *eitahad* käivad kaasas nagu kevadine nõha. Tahes-tahtmata vingun kõigi ja kõige kallal ning avastan, et issand jumal! ma ei saakski enam ebameeldivam olla. Koolist on saanud minu suur vend: kiuslikult armastav, vanem, targem vennas. Oleme omavahel ikka täitsa tülli keeranud!

Mulle tundub, et neid „vendadega” tülitsejaid on peale minu veel päris palju. Küllap on asi vanusevahes... Või liigeses kokkupuutes, ei tea... Vahest ongi vaja natukene omavahel tülitseta, teineteiselt õppida ja siis vanemate-targematena teineteist igatseda?

Kaklemise vastu, minu ema sõnul, aitab lihtsalt maha rahunemine omas toas, omaette. Küll hiljem mõistus pähe tuleb ja erinevates probleemides selgusele jõutakse. Siin kohal pakun välja, et see „omaette tuba” võiks olla Miilang. Loe ja analüüsi; leia tuge läbi samamoodi mõtlejate, kriitika ja heade sõnade; avasta uut „Marsile viivat” muusikat; piilu sisse meie kooli õpilaste ellu - mis iganes Sind sellest kaklusperioodist üle aitab. Lõppude lõpuks tuleb vendadega ikka kuidagimoodi läbi saada: nad on armsamad, kui endale tunnistame, ja vajalikumad, kui endale teadvustame.

Peatoimetaja
Tiina Tubli

„ISTU, VIIS”

Rahvusvahelise füüsikaolümpiaadi kandidaatidele Jonatan Kalmusele, Simmo Saanile ja Hans Daniel Kaimrele. Millised mehed!

„ISTU, KAKS”

Kõigile tarkpeadele, kes Facebooki kommuunis tulevase treffneriste alandavad ja neile n-ö „puid alla panevad”.

PEATOIMETAJA

Tiina Tubli

JUHENDAJA

Kristi Luha

KÜLJENDUS

Jürgen Laks,
Kelin Kuznetsova

ESIKAAS

Jürgen Laks,
Tiina Tubli

VEEBIMIILANG

Jürgen Laks

TOIMETUS

Matthias Tiidelepp,
Nele Marie Tiidelepp,
Kristel Zimmer,
Johanna Adojaan,
Aana-Liisa Kaste,
Tiina Tubli,
Eneli Maranik,
Liina-Mari Roolah, Kaarel Viljaste,
Karl Martin Koppel,
Anna-Kaisa Adamson,
Robert Varik,
Eliisa Ülevain,
Laura Põldma,
Liisi Voll,
Lauriine Kalajas

KÖÖGINE-SÖÖGINE-KOOGINE KOOLIMAJA

KARL MARTIN KOPPEL

27. märtsil toimus kohvikutepäev, mis paiskas õhku vägagi hubase ja köögise meeleolu. Osalenud klassidel oli vaja oma koduklassist kohvik luua ning nii heategevusele kaasa aidata. Üritusel osales 7 klassi, kõige aktiivsemad osavõtjad olid kümnendikud.

Pilt: Johanna Adojaan

Värve kui palju: vastavalt teemale pandi fantaasia proovile.

Žürii töö osutus tõeliselt raskeks, igas kohvikus pidi ju midagi vähemasti maitsma, et hinnangut anda. Pärast maitsmist selgus, aga et kõik kohvikud on vägagi võrdsed. Seetõttu osutus valiku langetamine ülimalt keeruliseks ja peaauid, suur Wernerit tort, jagati kõikide klasside vahel sõbralikult ära. Ka tänu avalda-

vast diplomist ei jäänud üksi klass ilma. Siiski tõstsid terve õhtu rabanud kohtunikud esile 12.c klassi, kelle teemaks oli Pariis ning kelle imeline kohvik kandis nime Le Mää. Märjiti ära, et selle kohviku head omadused ei jäänud mitte ühelegi kohtunikule kahe silma vahele. Aitäh klassid, kes te meie kõhtu paitasite!

Pilt: Johanna Adojaan

Rohkem kui lihtsalt „mää”: 12.c klass võlus pannkookidega.

LEND 3.0-I UNENÄOLINE (HEH) VÕIT

MATTHIAS TIIDELEPP

Unenäoklubi 2.5st välja kasvanud Lend 3.0 käis Haapsalus vabariiklikul kooliteatريفestivalil esitamas tunnetelmängivat lavastust „Ma ei ole kunagi tahtnud surra lahingus.”

10.-11. aprillini, toimus Haapsalus vabariiklik kooliteatri festival, kust meie

oma Lend 3.0 tõi koju *Grand Prix*! Žüriiliikmeteks olid seekord Harriet Toompere, Erki Laur ja Andrus Vaarik. Konkurents oli tugev,

kuid lõppude lõpuks oli see trupiliikmete ausus ja otse südamest tulevad sõnad, mis peavõidu meie kooli õuele tõid.

Palju-palju õnne lavastaja Oliver Issakule ja tema trupile koosseisus: Nele Marie Tiidelepp, Rasmus Rääk, Hanna Marii Ilves ja Elise Metsanurk!

Tahad kooliteatri staare lavalaudadel näha? Mine ja kae: 29. mai, Tartu Uus Teater - HTG kooliteatrite õhtu.

„SÕDA HIPSTERITELE” EHK AGARAD KONSERVATIIVID KÕLAPINDA OTSIMAS

LIISIVOLL

12.märtsil tatsasid hipriietes reaali poisid ringi villastes sokkides ja kirevaks värvitud juustega. Lähemal vaatlusel võis neid kuulda isegi klaverit klimberdamas. Elevile aetud õpilased jäädvustasid innukalt nutikaamerateaga seda imelikku nähtust - hipsteritepäeva.

Korraldajateks oli käputäis 12. b klassi poisse. Uurisin selle grupi esindajatelt, mida see kõik nende jaoks tähendas. Minule üllatuseks tuli välja, et pealtnäha nalja viluks ette võetud aktsioonil on ka suurem eesmärk: muuta kool akadeemilise maks.

„Probleem on selles, et kool kui selline on ikkagi akadeemiline asutus. Kõik teavad, et tuleb ka riietuda ja käituda vastavalt,” selgitas Ergo Kukk *performance*’i ajendeid. Poisse häirib nimelt villastes sokkides ja pidžaamapükstes ringi käimine ning doomino- ja klaverimäng aatriumis - koolis ei tohiks end liiga vabalt tunda. Eesmärk ei olnud muidugi ainult sõnumi edastamine, lisas Raul Rinken: „Oma osa oli ka selles, et 12. klassi lõpp oli käes, igav oli ja tahtsime midagi huvitavat teha.”

Kurikuulus klaver: noori häirivad tema tugevad kõlad - just see on pinnuks silmas paljudele õpilastele.

KUNSTIS EI JÕUA SIGNAAL MÕNIKORD PUBLIKUNI

Aktsioon pidi seega tähelepanu tõmbama tõstatatud probleemile: mõne õpilase käitumine ja välimus ei sobitu akadeemilisse keskkonda. Signaal polnud tegelikult täiesti üheselt mõistetav. Näiteks õpetaja Toomas Jürgenstein oli spontaanse *performance*’i suhtes positiivselt meelestatud ning tõdes, et temani see sõnum esmapilgul ei jõudnud. Samahästi oleks see võinud olla mäss liiga akadeemilise keskkonna vastu.

LIBERAALI VASTUARGUMENT

Küsisin vastukaaluks ka selliste õpilaste arvamust, kelle vaated on pigem liberaalsed ning pörkuvad seetõttu hipsteripäeva poiste seisukohaga. Piia Kivikas: „Pean akadeemilise vabaduse üheks osaks eneseväljendamise vabadust ja julgust - nii oma arvamuste kui ka kultuurieelistuste osas, mille hulka kuulub ka välimus. Isikupära ja väljendusjulgus näitavad paindlikku maailmavaadet ja arenevõimet. Klaverimängu

PERFORMANCE VÕI KOOLIKIUSAMINE?

Hipstereid ja hipisid kergelt ironiseeriv *performance* pani kooli üheks päevaks kihisema. Õpilased avaldasid pigem toetust, kuid leidsid ka neid, kes ei liitunud kiidukooriga, vaid nägid hipsteritepäevas mõnitust ja rünnakut „teistsuguste” vastu. Võiks öelda, et selline seisukoht on ka täiesti põhjendatud: üht gruppi pilkav immitseering võis kindlasti kellelegi solvav olla. Kuigi poistel oli selge arvamus, mida nad kuuldavaks soovisid teha, võib kahelda nende valitud meetodi(te)s. Üldiselt oli üllatav, võib-olla isegi värskendav kuulda muidu vabameelsuse poole liikuvast maailmast konservatiivsemat vastuhäält.

Jõuti ka tõlgendusteni: austusavaldused twitteris.

HÄRRA, PUNKAR, HIPI - TULEVASED TREFFNERISTID?!

ANNA-KAISA ADAMSON,
KAAREL VILJASTE

Nagu Maarjamaale naasvad kodukured, koguneb kevaditi meie kooli ette huvitav kamp, kelle seast võib leida värvilisemaidki tegelasi kui suleliste endi hulgast.

Kui üheksandate klasside õpilaste hordid kooli ukse taga tänaval vormi hakkanud võtma, on 20. märtsi jahe pärastlõunane õhk täis karmi ootusärevust. Lõppenud on nädalatepikkused ettevalmistused ja valemite tuupimised ning aeg on minna tulevikule vastu: proovida sisse saada Hugo Treffneri Gümnaasiumisse. Õhk on pingest nii paks, et kirves võiks vabalt rippuma jääda. Midagi pole parata - ärevus nakatab ja tahes-tahtmata ilmuvad mälupildid endast samas situatsioonis. Paar järgnevat tundi saavad potentsiaalsete treffneristide jaoks otsustavaks - kas kõik või mitte midagi. Vestlesime tulevaste rebasekutsikatega nende kõige ärevamatel hetkedel ning saime sel moel peatsete uustulnukate kohta nii mõndagi teada.

ILMSELGELT HUMM

Sadasime sisse võimalikult eriilmelise välimusega seltskondadesse, lootes nende sama värvikale sisemusele. Me ei pidanud pettuma.

Kokkuvõtlikult tuleb tunnistada paari (tegelikult ka natuke üllatavat) fakti. Reaalide puhul võib lõdva käega teha üldistuse, et kõige meelepärasem riietuse või soliidne mantel. Looduslapsed on reaalist mitte öelda rohelisemad ja toretsevamad versioonid (siinkohal mitte kedagi maha tehes).

Humanitaarid on aga klass omaette. Otsime rahvamassist silmadega ohvreid, kui ootamatult peatub pilk millelgi kireval ja needitult - sisestujate ridades hoiab kindlat kohta rühm punkareid. Teeme kohe juttu seltskonna metalseimaga ning küsime, millisesse harusse poiss suundu da soovib. „Humanitaari ikka.” Muidugi, kuhu siis

veel... Aga miks? „Ajalugu huvitab.” Lakoonilisi vastuseid eirates jätkame küsimustega pommitamist. Lemmikfiguur ajaloost oleks? „Mihhail Bakunin.” Sellist nime me küll oodata ei osanud ning tõdeme, et see noor on haruvaliku nimel eeltööd teinud. Aga miks Mihhail Bakunin? „Mulle meeldivad väga tema anarhistlikud ideed.” (Bakunin oli 19. sajandil elanud revolutsionäär, keda peetakse anarhismi isaks - toim.). Tulihigeline punkar. Pole midagi öelda.

Vestlesime veel ühe rasta-patside, pika rohelise parka ja needitud tüdrukuga, kes enda valikuid samuti ajaloohuviga põhjendas. Intervjuueeritavate hulka sattus aga ka klanitud välimusega, peaaegu härramõõtu humm. Noormees üllatas meid lihtsa tarkusega: „Õppisin neid asju, mida oskan ja ei õppinud neid, mida ei oska.” Kas selline õpistiil ka edu tõi, saame juba sügisel näha, kuigi endale tundub, et meie koolis läbilõõmiseks peab enim just nende viimaste „asjade” üle pead murdma.

VÄSIMATUD

Küsitluse alla sattus ka teiste suundade esindajaid. Ajasime juttu Treffneri gümnaasiumiks täiesti kvalifitseerunud indiviidiga reaalide seast. Pärisime väljapeetud olekuga üheksandiku käest, kuidas tema end ette valmistas. „Lugesin kaks nädalat õpikut!” Tegemist ei olnud naljaga ja meie saime kinnitust, et eeskujulikest õppuritest järelkasv pole kauge unistus, vaid röömustav reaalsus. Olime uhked.

Minus märk sulen ees
muudab märgi sulen sees

LAISKUS, RUMALUS VÕI JULGE VÄLJAKUTSE?

ELIISA ÜLEVAIN

29. jaanuar, neljapäev. Soojenduseks on lahendatud kolm integraalvõrrandit. Avan arvuti ja jätkan pooleli oleva PHP koodi kirjutamist. Õhtul saadan prantsuse keelse lühijutu prantslasest sõbrale üle vabadata. Mu pea kohal õõtsub kookospalm, tulin just ookeanist ujumast ning sõin hommikuks värske arbuusi. Olen Tai Kuningriigis ja mul on vaba-aasta. Või õigemini - iseõppimisaasta.

Vaba- ehk vahe-aasta (ingl *gap year*) on aeg keskkooli ja kõrgkooli vahel. Paljude abiturientide silmis on vaba-aasta korraga ahvatlev

ja hirmutav. Vaba-aasta ei ole kindlasti mõeldud kõigile. Paljud koolilõpetajaid on valmis asuma kohe edasi õppima ja eriala omandama. Käesoleva artikliga julgustan aga neid gümnasiste, kes mõlgutavad mõtteid vahe-aasta võtmisest.

ETTEVAATUST: LAISCUS CONTIDES!

Esmalt aga kolm punkti, mille tarbeks vahe-aastat võtta ei tasu.

1. Raha teenimise eesmärgil. Kohvikus ettekandjana töötamine või täiskohaga restoranis nõude pesemine võib tunduda ahvatlev võimalus raha teenimiseks. Kehv on aga lugu siis, kui noor inimene sel viisil äsja lõppenud kooliväsimusest uude stressi satub ning oma tegelikele soovidele hoopis vastu töötab. Eriti juhul, kui saadud raha poolkogemata nädalavahetusel Rüütli tänavale jäetakse. Küll aga on hästi planeeritud töötamine ja raha kogumine millegi suurema nimel juba hoopis teine perspektiiv.

2. Sarja „Breaking Bad”

vaatamiseks ja “League of Legends” mängimiseks. Enamikel meist on oma lemmikisarjad või -arvutimängud. Hobidega tegelemine on igati tervitatav nähtus. Ometi viib enese 12 kuuks arvutiekraani külge klammerdamine ennemini spliini ja tüdimuse kui elurõõmu. (Siinkohal ei pea silmas noori, kes on valinud gameri ameti, mis on juba päris töö.)

3. Olematutel loorberitel puhkamine. Mitteplaneerimine ja eesmärgitus on kaks märksõna, mis vahe-aasta mõtte kiirelt kaotavad.

TÕELINE PROOVIKIVI

Vahe-aasta on aeg, et leida endale kohane elurütm ja -viis ning õppida ennast tundma. Seni oleme harjunud, et kool täidab muist osa me päevadest. Esimest korda elus on võimalik aega täielikult oma äranägemise järgi planeerida. Kas ma olen pigem hommiku- või õhtuimene? Kas mulle meeldib rohkem lugeda õpikust või arvutiekraanilt? Ühel hetkel võid koguni avastada,

et viga ei olnudki paljuvihatud matemaatikas, vaid lihtsalt Sinu jaoks on kell 5 õhtul parem aeg ülesannete lahendamiseks kui kell 8 hommikul. Vastupidiselt laialt levinud arusaamale ei tähenda vahe-aasta võtmine laiskust, otsustusvõimetust ega potentsiaali raiskamist. Hoopiski kasvatab see aeg enesedistsipliini ja on suur väljakutse kõigile, kes selle tee valivad. Ise õppimine

on oskus, mida peab samuti harjutama. Keegi ju ei ütle enam, mis kohast tuleb õpik avada ning homme ei küsita, mida ma täna omandasin.

EESMÄRGID JA KESKKONNAVAHETUS

Võimalusi vahe-aasta kasulikuks veetmiseks on mitmeid. Esiteks soovitan vahetada keskkonda: minna mõneks ajaks eemale juba tudengielu elavatest sõpradest ning kodusest mugavustsoonist. Keskkonnavaheetus paneb inimese uude olukorda ning seeläbi ka uusi küsimusi küsima.

Teiseks on vaba-aastat plaanides oluline seada eesmärgid. On hea, kui mõned eesmärgid on n.-ö. käega katsutavad. Lugeda läbi „Sõda ja rahu”, teha autojuhiloa või õppida žongleerima - mis iganes on Su eesmärk, pane see kirja. Samuti pane kirja oma suurimad soovid. Unistuste poole püüdlemine kipub olema triviaalne sõnakõlks, mis lõppeb tihhilugu kellegi manitsusega, et “tuleb ikka kahe jalaga maa peale jääda”. Julgustan vahe-aastal olles unistama suurelt, keskkonnavaheetus tuleb unistamisele kindlasti kasuks.

Oluline on rääkida oma plaanidest lähedastega. Vanema generatsiooni mure meie hariduse ja potentsiaali rakendamise pärast on loomulik. Tutvusta vanematele oma plaane ja eesmärgi - kindlasti on nad valmis Sinu aasta õnnestumist toetama.

NAGU IKKA - UNISTA, PLANEERI, TEGUTSE!

Pakun välja kolm head viisi, kuidas vahe-aastat veeta.

1. Reisimine on ideaalne viis vahetada keskkonda, kogeda korraga palju uut ning õppida iseennast teistmoodi nägema. Rahvusvahelised noorteprojektid, töö- ja vabatahtlike organisatsioonid, couchsurfing omal käel minekuks - võimalusi on

Käega katsutavad eesmärgid: savihju ehitamine on nüüd selge.

tõesti on palju, vaid pisut eeltööd ja enda initsiatiivi. (Näpunäiteid taskukohaste reisi leidmiseks leiad Ole Rohkem ajakirja viimase numbrist artiklist „Kolm sammu, kuidas sessi arvelt puhkust pikendada”).

2. Elu maal. Võib-olla on just nüüd aeg minna mõneks ajaks Rõugesse vanaema juurde. Maaõhk, kuhjade viisi ammu lugemist ja vaatamist ootavad raamatud-filmid, segamatult palju aega enesele ning vanaema armastusega tehtud söögid - no mis saaks olla parem võimalus vaba-aasta veetmiseks!

„EI ME ETTE TEA...!”

Ometi pean Sind veel igaks juhiks ühes asjas hoitama, hea abiturient, kes Sa vaba-aasta peale mõtled.

Tegelikult ei saa ette teada, kuidas see aasta Sind mõjutama hakkab. Oskan soovida vaid avatud meelt kõige suhtes, mis teele on tulemas. Ning mine tea, ehk saab vaba-aastast hoopis algus millelegi täiesti uuele: avastad maal vanaema juures kirjainikusoone või otsustad ettekandjana raha kogudes kohviarisse sukelduda. Või kohtud välisprojektis osaledes vahvate Kanada noormeestega, kellega koos firma asutate. Igal juhul - julgust, mu kaasvõitlejad!

Iseseisev õppimine: esialgu vajab harjumist, kuid on seda väärt.

KAS SINU TULEMUS MAHUB TABELISSE?

TIINA TUBLI

Ma arvan, et paljud õpilased meie koolis räägivad pärast kooli intrigeerivatest õpetajatest, kohutavatest tundidest või häirivatest klassiõdedest. Eestlasele on kombeks vinguda palju ja kiita vähe. Sel korral teen seda ka mina. Minu arvates on kaht sorti vingumist: see mõttetu tühja-tähja kallal vingumine ning too teine, millel on tükike tõe taga. Kas ei oleks aeg vingumisele lõpp teha ja probleemi üle arutleda? Siinkohal rõhutan, et ei soovi kellelegi halba ja see on siiralt minu arvamus.

Kehaline kasvatus on riikliku õppekava aine. Seda asja eest: sportlik tegevus on meie tervisele üks tähtsamaid. Nagu ütleb bioloogia õpetaja: "Liikumine ja mõtlemine peab olema

mata mõnele negatiivsele tulemusele, pingutusi ja kohalkäimisi arvesse võtab. Aga tean, et nii mõnigi neiu, kelle perioodi hinne on alati 4, ei suuda lihtsalt tabeliga sobituda. Vaatamata

ja motiveerib õppima, kuid kehalises kasvatuses võiks seda tõesti vähem olla. See võiks seda kõike tasakaalustada või ei?

HINDED MOTIVEERIVAD

Teisest küljest vaadates saan aru: tunnis, kus puudub karm hindamine, oleme tihti peale laisemad. Seega, selline süsteem on igati arukas, sest kui saaksin tegevuse eest lihtsalt täpse kirja, teeksin selle nii muuseas, tegemise pärast ära. Ja pealegi, pole need kehalise kasvatuses hinnad nii täbarad midagi. Pluss nii mõnigi neiu tõdeb, et just hinnad teda motiveerivadki. Aga kas poleks mitte mõttekam hinnata skaalal arvestatud/mittearvestatud või kuidagi süsteemi muuta?

VÕIMED? ANNE? OSKUSED?

Toome ühe näite: vabavisked. Ülesandeks on tabada 10-st viskest võimalikult paljud (7 viset sisse võrdub viiega). Seal ma siis seisn, mul pole õrna aimugi, kuidas õigesti visata ja minu tulemuseks on 10-st üks. Õnneks on proovimisvõimalusi lõpmata palju, aga nende katsete puhul on olulisem pigem õnn kui oskused. Tõsi, minu jaoks pole hinnad tõeline prioriteet, vaid pigem ikka asjast aru saamine. Tuju on siiski natukene täbar. See närun 3+ jätab mulje, nagu oleksin täiesti saamatu. Kohutavalt totter on tunda ennast halvemini kui teised mingi tabeli alusel, mis ei arvesta minu kehalist võimekust, vaid teatud keskmist. Mis hullem, tahes-tahtmata võrreldakse üksteise tulemusi. Olgugi et oleme nõ täiskasvanud, toimub tunnis mingisugune "võistlemine". Kas seda pole mitte meie koolis piisavalt? Mõtlen siin seda, et tunnist tundi käib parema hinne saavutamine, mis pikas perspektiivis on hea

Pärast tundi võiks olla põhjust duširuumi realselt kasutada.

tema pingutustele, on see tõttu kõigi ainete keskmine hinne madalam, kui võiks olla. Kuidas siis saavutada tasakaal püüdluse ja hinde suhtes?

TABELID-TABELID-TABELID

Meil on hindele vastamise süsteem. Õpilase osavust hinnatakse kõikvõimalikel aladel tabeli alusel - kindel tulemus=kindel hinne. Tõsi, olles tegelikult üldse mitte nii sportlik inimene ja viitele alati ei spordi, on siiski mu perioodihinne igati positiivne. Kiitus siinkohal õpetajale, kes

vaata -

Hindamisel peetakse oluliseks, et õpilane peab teadma, mida ja millal hinnatakse, milliseid hindamisvahendeid kasutatakse ning millised on hindamise kriteeriumid. Hinnatakse õpilase teadmisi ja oskusi, aktiivsust ja kaasatõotamist tunnis, tegevuse/harjutuse omandamiseks tehtud pingutust ning püüdlikkust kirjake ja/või praktiliste tööde ning praktiliste tegevuste alusel, arvestades õpilase teadmiste ja oskuste vastavust ainekava hinnangu andmisel arvestatakse õpilase arengut (muutuse tulemuste saavutamise nimel. Kehalisele võimekusele hinnangu andmisel on soovitatav rakendada ka õpilasepoolset enesehindamist.

Kurig Ü. (2011). Muutustest gümnaasiumi kehalise kasvatuses õpetamisel. <http://bit.ly/1DIH766>

HTG ORKESTER – HELESININE UNISTUS VÕI TEOSTATAV REAALSUS?

LAURIINE KALAJAS

Meie kooli orkestritel on olnud üsna kirju ajalugu, alustades puhkja keelpilliorkestrist, lõpetades džässorkestri ning väiksemate ansamblikoosseisudega. Erinevatel põhjustel ei ole aga ükski pillimänguga seotud muusikaline kollektiiv pikaks ajaks püsima jäänud. Nüüd on Treffneril taas oma orkester: Treffnoonika.

Tõde on see, et gümnaasiumis, mis otseselt muusikaharidust ei paku, üldained ja pilliõpe enamasti käsikäes ei käi. Paljud õpilased on küll lastemuusikakooli lõpetanud, kuid tasemed on väga erinevad ning pärast kooli lõpetamist on nii mõnelgi pillimäng unarusse jäänud. Seetõttu on orkestrit moodustada ning kvaliteetset taset saavutada üsna keeruline.

Kuigi Treffneris on just keelpillimängijaid rohkem, osaleb Treffnoonikas hetkel 12 musikaalset treffneristi viiuli- ja violamängijatest tõelistideni. See ei tähenda, et tulevikus ei võiks see number suurem olla. Proovid mööduvad naeru, šokolaadiküpsiste ning hea muusika saatel. Selja taga on juba üks edukas esinemine ning ees ootamas veel mitmed uued väljakutsed. Järgmisena võib orkestrit kuulda Treffneri kevadkontserdil, kus on muuhulgas plaanis esitada ka üks teos koos segakoor Animaga. Loodame oma koosseisuga jätkata ka sügisel.

Orkestri loomine koolile on super mõte. Olen ammu unistanud, et meie koolil võiks olla oma orkester (ammustel aegadel ju oli), aga saan ka aru, et kolm aastat siin koolis seab omad piirid ning selle mõtte teostus on väga raske. Kui aga Lauriine (Lauriine Kalajas, II.d, toim.) tuli minu juurde ja ütles, et ta tahaks luua sellise väiksemat sorti ja just keelpillidest koosneva orkestri, siis tundsin siirast head meelt. Kui nüüd nägin neid ka aktusel esinemas, siis mis seal salata – ma olin ikka väga õnnelik! Aastapäeva aktus tänu õpilaste premeerimisele on päris pikk aktus ja selline muusikaline lahendus, nagu sel aastal oli, on minu arvates väga mõistlik ja ka sobilik. Kammerlikkus muutis piduliku koosviibimise väga soojaks ja nauditavaks. Suur, suur aitäh teile, noored! Usun, et ka Hugo vaimu meel oli sellest etteastest liigutatud.

Uve Saar

Suurepärane, kui palju treffneristid suudavad! Omaalgatus ja oma ideede elluviimine on see, mida ilmselt ootavad kõik õpetajad oma õpilastelt. Treffneri õpilaste orkester on üks neist. Väga meeldiv muusikaelamus vabariigi aastapäeva aktuselt, aitäh teile kena etteaste eest. Loodan, et sellel algatusel on suur tulevik!

Ott Ojaveer

Juba esimesed kooskõlad, mis vastloodud orkestrilt saali jõudsid, olid lummapad ja kaasa haaravad. Kõik saalisviibijad jäid järsku väga vaikseks, nii mõnigi unelev õpilane tõstis oma pea ja nii mõnigi kergitas end toolil, et näha, mis toimub – üllatus oli teo vääriline! Head sõbrad, ma soovin teile kokkukuuluvustunnet ja kõrget sisemist kultuuri!

Ülle Keenberg

SURM. LIHTSALT SELLEPÄRAST, ET OLLA PEENIKE.

VILISTLANE

Ta oli minuga sama pikk, pisut üle 165cm. Algselt. Paari aasta pikkune „toit vee asemel“ printsiip oli oma töö teinud ning järel oli napilt 150 cm pikk ja 24 kg kaaluv haigus. Ta keha oli ületanud piiri, kust tagasi tulla ei saa. Ta viidi koju, surema. Šokk tõi tagasi reaalsusesse – see võiks lõppeda nii ka minu jaoks, kui ma end ei muuda.

Minu lemmikmagustoit on vahukoor. Sõin seda murelt 2005. aastani, kui avastasin, et kaalun liiga palju. Kõik algas kevadistest paastumistest emaga ning kulmineerus 2008.aasta suvel kapsasupidieediga, mil kaotas 15-aastasena 11 kilogrammi. Menüüst jäid lõplikult välja liha, jahutooted, kartul, maiustused. Olin välimusega rahul ja väga õnnelik! 2010. aasta algul tundsin ärevuse tõusu ja isu „keelatud“ toiduainete vastu. Tahtsin süüa liha, saiakesi, kartulisalatiit ja kõike muud, kuid kaal hakkas tõusma. Hakkasin oksendama. Ühest korra kuus sai igapäevane eluhävitamine. Pidasin söömis- ja söögivabu päevi. 2012. aastal muutus ärevus nii suureks, et jõin söögivabadel päevadel vähemalt pudel veini või kugistasin rahuksid ja/või unetabette. Köht oli tohutult

tühi, aga süüa EI tohtinud. Kukkusin välja kahest ülikoolist. Sõitsin mitmeid kordi purjuspäi autoga ja põhjustasin liiklusõnnetuse. Neelasin paaril korral kogemata liiga palju tablette. Kaal ikka tõusis. Otsustasin hakata kaks korda päevas trenni tegema. Mõjus! Viisin keha viimase piirini, annetades iga nelja kuu või vahel ka iga kahe kuu tagant verd. Alles hiljem haiglas sain teada, et vaid pisut veel ning oleksin lõpetanud nagu Tema.

SPEAK OUT!

Eelmist Miilangut lugedes jäin muretsema, kuidas ikka mõeldakse neist, kes on söömishäire kuuksis. Artikkel puudutas vajalikku teemat, kuid oli võigas. Veel enam: kui palju häbi võivad tunda selle all kannatajad? Söömishäiret põevad maailmas väga paljud inimesed, nii mehed kui naised. Kahjuks valjult sellest ühiskonnas ei räägita, see on tabuteema. Mina aga räägin!

KONNID ON KUUMAD

Kõlab hullumeelselt, kui ütlen, et mu peas on kaks häält. Aga nii on. Ma ei ole hull, ma olen haige ja minu haigus tahab, et ma oleksin väga peenike. Oma eesmärgi saavutamiseks võin teha ükskõik mida!

Ma ei suuda rääkida anekdooti, ilma et alguses naerust nutma ei hakkaks. Ma ei oska teha üllatusi, sest ka võõras inimene näeks ära,

et ma varjan või planeerin midagi. Samamoodi ei oska ma valetada, absoluutselt mitte. Olen nii läbinähtav. AGA! Kui asi puudutab söömist või sellega seonduvat, petaksin igaühe ära. Kui maailmas oleks valetamisvõistlused, oleksid esitsas söömishäiretega inimesed. Olen oma perele ja sõpradele valetanud kokku nii usutavaid jutte, et lõpuks jäin neid isegi uskuma. Maailm muutus väga mustaks. Enam ei teinud vahet, mis on päriselt ja mis ei ole. Oli vaid üks: hääl mu peas, mis käseb mistahes viisil kaalust alla võtta. Kui keegi kahtlustama hakkas, ajasin selle äärmiselt usutavalt tagasi ja kahtlus kadus. Lõpuks istusin ma ikka aias, klaasitükk käes ja tahtsin veene läbi lõigata. Pikuti, mitte risti. Lõplikult. Ma võiksin olla surnud.

KUS SUITSU, SEAL TULD! Söömishäire ei ole „ohutu“. See paneb inimese käituma viisil, mil ta ei tahaks käituda. Häiret varjatakse järjekindlalt ja väga edukalt. Ise abi otsida ei osata, ega soovita leida ning lähedased petetakse ära. Sõbrad-tuttavad võivad näha, aga ei pea oluliseks sellest rääkida. Aga see on väga oluline! Kui on juba tugev kahtlus, siis on asi tõsine. Tõenäoliselt valetab ta Sulle. Proovi veel ning tupiku korral helista ja küsi nõu (telefoninumber all).

IGA PÄEV ON VÕITLUS.

Ma pole veel terve. On tagasilanguseid ja hetki, kus ma tõesti ei saa aru, miks mul on vaja süüa. On päevi, mil tunnen et mul on vaid

rasv luude küljes. Mina = rasvapallike. Aga see on ainult hinnang! Ma pole adekvaatne hindama, kas ma olen „paks“ või mitte. Mul on toetav pere ja toetavad sõbrad, kellega koos aeg-ajalt ikka McDonalds'is end ületamas käin. Peamine jõud olen ikka mina ise! Mind on veel nii palju eesootamas ja see on tõesti põnev! Mul on energiat, et tegeleda kõigega, mida armastan ja näen end taas ilusana. Ma pole veel terve, aga ma võitlen ja pürgin sinna poole!

SA SAAD HAKKAMA!

Sa ei pruugi hetkel tahta, aga leia üles see mõistusehääle oma peas, mis saab aru, et nii ei tohi jätkata. Sa ei pea palju tegema, lihtsalt ütle kellelegi, keda usaldad. Või võta hooleks külastada keskust, mis tegeleb just Sinu aitamisega, kohta, kus leiad end taas üles.

Alates 2005. aastast töötab psühhiaatriaosakonnas ainus spetsialiseeritud ravimeeskonnaga söömishäirete keskuse Eestis. Käisin valvearsti juures ning sain juba järgmisel päeval kõne, et mind oodatakse.

Registreeruda saab klienditeeninduse telefonil 731 9100. Söömishäiretega patsientidega tegeleb dr Anu Järv.

Söömishäirete keskuse telefon 731 8802.

Pildid: erakogu

KRISTEL ZIMMER

Ärkan esmaspäeva hommikul üles ja mõtlen, et pagan küll, millal tuleb revolutsioon.

Ärkan esmaspäeva hommikul üles, ringutan kassi kombel ning tõusen voodist nii kiiresti, et silme eest läheb mustaks ja pea hakkab pöörutama. Mõtlen, et võiksingi kogu aeg nii tunda. Saaks vaid kuidagi liivatamata teedel käia, joosta, kui tahan või lennata. Hästi, pakin koti ning söön. Sõidan puupüsti täis bussis number 15 südalinna. Huvitav, kas see bussitais võiks koos minuga ajalukku minna?

Ruttame kõik koos Atlantise peatusest igaüks oma enda haridusasutuseni kui seemnerakud ovotsüüdin. Naeruväärne. Mina tahaksin olla see sperm, kes sihini ei jõuagi, aga loodusseadusi muutes saan tugevamaks kui silmaklappide kandjad. Jalutan, kulgen rahulikult üle Kaarsilla ja tunnen hommikust peapööritust. Kurat, viie minuti pärast algab matemaatika! Üks iidvane Aleksandri-nimeline mees torgib mind takka. Kiirendan pahuralt sammu.

Arvutusülesannetel kõrvust-silmist mööda minna lastes mõtlen, et teadagi on ju kallil-armsal kõigi võimaluste maal läänes ras-

MEIE - PUURILINN

vane ülekaaluprobleem. Võbisevad vanemad peidavad šokolaadikreemide ja pähkliivõide sisse rohelist brokkolit ning tänitavad: „Eat your veggies!“. Minu probleem pole siinkohal niivõrd vanemate seisund kui see, kuidas aedviljadele suhkrune nägu pähe võõbatakse. Matemaatika keelt õppides kerkib silme ette koomiline paralleel, kus õpetaja meile trigonomeetria valemeid sisse sööda, üritades neid igal viisil meeldivaks jutustada. Adun, et see on temast muidugi väga tore ja ma ei süüdistata teda milleski, kuid... Loen sotsiaalmeediast (millest on saanud noortele muuhulgas ka pihipink), kuidas õpilased kirjutavad, et isegi viina on lihtsam lahendada kui matemaatika koduseid ülesandeid. Siin magab revolutsioon. (See selleks, trigonomeetria ise pole suures pildis milleski süüdi.) Tunnen õhus (ja Twitteris) muutuste hõngu.

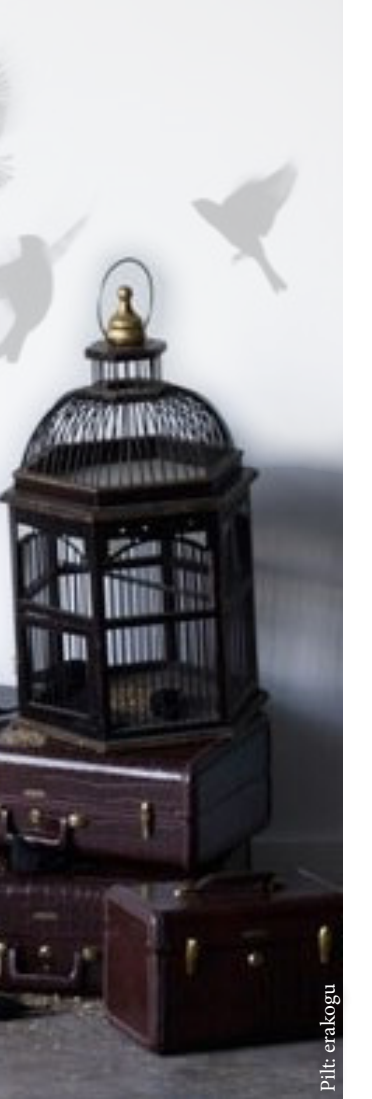
Kolmandas tunnis on keskendumisprotsent kesine. Igaüks tahab hirmsasti oma aheldatud tiibadega lennata. Terve tagumine rida jutustab. Ühelt poolt närvesööv, kuna kõrvaltvaatajana hakkab mul õpetaja ees piinlik. Teisalt hõiskan neile nagu Andrus Veerpalule omal ajal ergutavalt kaasa. Mis sest, et lõpuks neile ikka dopingusüüdistused kaela aetakse. Esireas noogutatakse üleskeeratava nuku kombel kaasa ning mingil määral pannakse tähelegi. Minu kõrval kirjutab klassiõde,

kes on täiesti omas mullis, kuidas ta tahab olla lind, kes kõik pudenenud nokka korjaks ning enda ääretusse pessa viiks. Kuidas ta lendaks laia maailma, et leida parima kohvi retsept. Loo pealkirja sõnastas ta järgmiselt: „Mina – puurilind“. Mõtted saavad kirja. Varsti tuleb revolutsioon.

Pärast tundide lõppu tõstan end koos puuriga isa autosse. Õnneks on meie pisikesed kambrid kaasaskantavad. Päevast räsitud mõtlen, et äkki ma reageerin üle, äkki on õpilased alati nii tundnud. Küsin isalt tema nooruspõlve kohta. Enda rõõmuks kuulen, et nende tiibu kärpisid pigem punased habemikud, mitte valged kuuekandjad, ning koolitükkidest rassiti läbi igal juhul. Meie põlvkonnal on teoreetiliselt tuul tiibades, maailm on lahti, nagu nad räägivad. Aga kui tuul tuleb ventilaatorist, mis puhub kõik linnud ühte suunda? Pagan, me peame korraldama revolutsiooni!

„Eakaaslaste seas pakub liiga palju jutuainet koolis käimise pahupool“, mõtlen elumuutvate ideede vabrikus duši all. Vihale ajab, kuidas kool ja riik solgutavad meile õpetatavate kursuste ja nende arvu määramise õigust ühe käest teise kätte. Meie ise peaksime seda tegema. Keeran duši kuume-maks ja väidan, et puur peaks olema õpilaste

ümber kaitseks, mitte piiramiseks. Kaitseks piirajate ja mõjutajate eest, kaitseks liigsete füüsika ja mõnele ehk liigsete kirjanduse tundide eest. Olen üks nendest duširevolutsionääridest, üks meist, täpselt nagu Sinagi. Me peame oma pesemiskabiinid avalikkuse ette viima!

Pilt: erakogu

WAAR GA JE HEEN, TREFFNERIST?

* Kuhu lähed, treffnerist?

esmaspäev

On vaheaja esimene päev. Samal ajal, kui paljud valmistuvad sõiduks palmide alla – Eesti ilmad on ju täiesti väljakannatamatud –, et puhata ja võtta veidi päikest ja teiseks juuniks juba pruun olla, ootan mina Pärnu lennujaamas oma lendu, mitte sõitmaks kuhugi eksootilisse kuurorti, vaid täitsa meie väikesesse Eesti perifeeriasse – et sõita koju (Ruhnu).

Tundub, et täna on vedanud – ilm on päikseline ja tuul praktiliselt null. Kuigi kunagi ei tea, mis seal üleval toimub. Ilm võib olla ilus, aga kaheksakohaline lennuk otsustab rohkem kui kõige hullem tivolí atraktsioon. Siiski on mul vedanud ja lennuk lausa liugleb läbi õhu ning selle asemel, et pingist tugevalt kahe käega kinni hoida ja pidavalt peaga vastu lage prantsatada – süüdlaseks on arvatavasti minu pikk kasv –, saab nautida ilusat vaadet Pärnu lahe, Manilaiu ja Kihnu näol.

Kohale jõudes on tore teretada tuttavaid nägusi: küsida, mis on ka saare peal vahepeal huvitavat juhtunud ja rääkida Suuremaa uudistest. Kohalik taluperemees Sulev pakub mulle lahkelt küüti, kuid vaatab siis natuke imeks paneva pilguga, kui ma ütlen talle, et kavatsen koju minna jala, kuigi endal raskeid kotid käevangus. Läbi metsa ja mööda lühteid koju jalutades üritan endasse imendada kogu seda ilu ja puhtust, mida on – nüüdseks juba linnainimesele – natuke liiga palju.

Varsti hakkab paistma ka kodutalu. Üle läva astudes ja esimest korda sissehingates tunnen seda spetsiifilist lõhna, seda kodu lõhna, mis toob tagasi kõik need aastad ja mälestused ning tekitab turvatunde, mis laseb kõigest sellest linnakärast eemalduda ja hingel rahun puhata.

Joosep, Ruhnu

teisipäev

Avan silmad. Võimas, jälle on päike väljas. Kes oleks osanud nii head ilma Eestis oodata? Vaheaj on ikka mõnus. Tõusen voodist, pesen hambad, viskan külma vett näkku. Küll on tore rahulikult süüa. Ei pea muretsema, et kohe kohe lähel buss. Täna mul midagi eriti plaanis ei ole. Lähen istun klaveri taha, oleks tore see lugu ikkagi selgeks saada. Pärast mõnda aega mängimist võtan autokooli testide viikuni lahti. Midagi kasulikku võiks ju teha. Mõni tund hiljem astun uksest välja, trenni minek. Hiljem kodu poole suundudes on mõnus väsimusurini kehas rees. Istun kodus arvuti ette maha. Homme ei pea kooli minema. Väga vabastav tunne on hilise ööni üleval passida.

Matthias, Tartu - kodu

kolmapäev

Emotsioonid! Oeh! Nii... Ma käisin Prantsusmaal Paulil külas – sellel samal Paulil, kellega me Tšiili kuuma päikese all, hispaania keeles, armastuse üle filosoferisime. Ohjummel! ma polnud teda näinud sellest päevast saadik, kui ma talle ja kõigile oma teistele Tšiili sõpradele (lennujaamas) viimseid kallistusi ja musisi jagasin. Üle pooleteise aasta sündmusi on olnud meie vahel ja nagu vahetusõpilastele kohane, miski polnud muutunud. Ikka need samad naljad... Muchas weas como siempre! Tõsi, tal on nüüd habe ja häälemurre, aga tohutult hea sõbra tiitel kuulub tänase päevani talle – küllap jääb alatiseks. Nüüd ma istun siin rongis ja ohkurjam! kui väga ma tahaks tagasi Tšiili, kuuma päikese alla, armastuse üle filosoferima...

Tiina, Belgia - Prantsusmaa

On reede, 13. märts. Homme algab kevadvaheaeg. Meie silmaalused on väsimusest punetavad ja meie mõtted valutavad. Me kõik alustame samast punktist: surmväsinuna Munga 12 majast. Kuhu edasi, mida tegema? Nädal täielikku vabadust on meie ees vaibana lahti rullitud, maailm on valla.

neljapäev

Reis möödub hoogsalt ja kibekirelt ning aeg tuiskab kui kõige kopsakamate panustega hurt võidujooksurajal.

Kolmapäeva öösel oli **SADANUD** – oh õudust! – kuid hommikuks oli asfaltil ülekaalus kuiv pind ning vähesedki tumedamad laigud kadusid õnneks ruttu. Käisime ruladega kruisimas ja viskasime naabruskonnale pilgu peale. Oues pööras hästi palavaks ning kui me olime juba lõpuks kõik oma üleriided üksteise hunnikusse vöö ümber sidunud ja nägime välja nagu rahvariideseelikutes eidekesed, otsustasime tagasi koju rulluda. Pärast tohutut tööd, ootamatuid pingutusi ja ennastületavat sporti ja hutasime endi kuumi kehasid imemõnuses jahedas ja superkloorises basseinis. Paradiis. Hiljem sõitsime Alcobacasse. See on meie kodust umbes pooletunnise sõidu kaugusel. Elanikke on kõigest paar tuhat rohkem kui Kuressaares. Külastasime kohvikut, mis teeks Willy Wonka võlutoodetele vabalt silmad ette. Seal oli mitme meetri jagu kõiksuguseid erinevaid maiustusi värvilistest kommidest kuni kolju-suuruste beseeküpsisteni. Minu valitud liivalossikujuline erkoran koogiollus osutus tarretatud koogel-moogeliks ning kui mul poleks kõrval olnud juba harjumuseks saanud kruusi espressoga, siis oleks mu kurk suurest magusast lihtsalt kokku kleepunud. Kaarel sõi imemaitavat rammusat ent õhulist šokolaadikooki. Kui silmad suhkrust särased ning kõrgeimad püksinööbid olid punnis kõhtudest salaja lahti tehtud, siis vaatasime ringi. Kuna parasjagu oli lõunane aeg, olid paljud poed kinni ning otsustasime (mu suureks rõõmuks) hoopis Mosteiro de Santa Maria de Alcobacat külastada. See on Portugali pirakaim kirik. Hiljem, käed kotte täis, tatsasime veel linnas ringi ning siis sõitsime kodu poole.

Johanna ja Kaarel, Portugal

reede

Täna oli ilmselt kogu reisi kõige rahulikum hommik. Veidike lüga pikk dušš ja suundusime kesklinna. Nägime peaaegu kõiki teisi eestlasi, kes olid tulnud kodustele suveniire ostma. Naljavihuks saatsin koju ka postkaardi, väljas vaheldus päike, vihm ja rahe. Õhus rippus magus äng - kooslus heameelest õnnestunud reisi pärast ja vaiksest nukrusest. Jääksin ilmselt kauemaks süüa, kui saaks. Kell kolm võttis üks hollandlastest meid peale ja sõitsime Düsseldorf lennujaama poole. Teekond möödus nagu ikka - eesti-inglise-hollandi keele seguste naljade saatel. Lennujaamas oleksin parema meelega kohe lennukile jooksnud. Ma ei salli hüvastijätte silmaotsastki. Asja ei teinud parandanud hollandlasest õpetaja vesised silmad. „See you in Estonia!” ... Ja märkamatuks olimegi pilvede kohal. See mõte tabas mind kuskil maa ja taeva vahel - Ma ei näe ühtegi neist inimestest enam kunagi. Ei totra huumori ja naeruväärselt suure jalanumbriga (nr.69) ratsutajast hollandlast - Marki, kohutava aktsendiga tõmmut lokipead, itaallasest Alehandrot ega ühtki teist uut tuttavat. Mitte kunagi ei lähe ma tagasi Cuijki, blokkmaju täis Hollandi külakesse. Ja polegi väga hullu. Sellest kõigest hoolimata maandus aga lennuk ikka vanaviisi, aplausi saatel. Ja punkt kell 2.15 ootasid mind Tartu bussijaamas isa ja vend. Nüüd olen päriselt tagasi, kodus Tartus.

Nele, Holland - Saksamaa - Läti - Tartu

KRISTOFER KLIIMAND - KÕRGEMA KATEGORIA TREFFNERIST-TENNISIST

JOHANNA ADOJAAN

Kolmapäeva õhtul paar minutit kell pool seitse läbi kohtume Kristoferiga hubases kohvikus. Üksest sisenedes taban ta pilgu ning tunnen aukartuspistet. Mis mul küll arus oli? Kas mu kaks aastat tennisekogemust on ikka piisav, et tenniseässaga rääkides mitte täiesti vähikuna näida? Õneks kõrvaldab piinliku vaikuse tekkimise võimaluse õhutusva lennuki moodi mürisev ja purisev kohvimasin. Muigan kergendanult ning tunnen, et ta loeb mu mõtteid. Jää on sulatatud.

Kristofer on terve elu Tartus elanud ning ta on sellega igati rahul. Kui mainin tuleviku perspektiivis Tallinnasse kolimist, ütleb noormees koheselt ei. Korra kortsutab kulmu, kallutab pead ja mõtleb valjult Pärnust, kuid kogub end ning tõdeb - ei, siiski Tartu! Emajõe Ateenas toimub alati midagi.

HTG - SELGE SEE!

Alg- ja põhihariduse omandas Kristofer Tartu Hansa koolis. Kui küsin miks gümnaasiumiks just Treffner, mainib ta muiates, et oli viieline õpilane ning võrreldes kaasõpilastega õpihimulisem ja sihikindlam. Seetõttu oli valik kerge: Treffner - "Eesti parim kool!". Samuti oli tal ka vanemaid sõpru, kes käisid juba meie koolis, nõnda oli aimu, kuidas asjad käivad ning mida see Treffneri gümnaasium endast õigupoolest ikka kujutab.

noormees koolivaliku õnnestunuks. "Treffnerisse tulek, ma arvan, oli võrreldamatu ühegi teise gümnaasiumiga."

Olgugi et esimeseks eelstuseks olevat noormees märkinud reaalklassi, on ta humanitaarsuunaga igati rahul. "Nüüd kui ma sisse sain, mõitsin, et humm oli esimene valik, kuigi ma ise seda tollet hetkel ei tead-

ning kaaluksid ka tuleviku teel humanitaarala valida.

TREFFNERI ESIREKET

Kui uurin noormehelt, kui aktiivselt ta kooliüritustel osaleb (näiteks talendiõhutamisel jms), siis vastab läbi naeru: „Ma ei ole väga talendikas”. Tõestan teile kohe vastupidist.

Kristofer mängib tennist valdavalt kuus kuni kahek-

“Treffnerisse tulek, ma arvan, oli võrreldamatu ühegi teise gümnaasiumiga.

vustanud.” „Esiteks: ma ei uskunud kunagi, et mina kui poiss ja pigem praktiline inimene, oleksin võimeline rääkima usundi- ja filosoofiateemadel; see oli nii kaugel,” väljendab ta kätega žestikuleerides oma imestust ja rõõmu vaheldumisi. „Kogu see humanitaarklassis käimine arendas mind selles osas hästi palju!” Ka mulle teeb rõõmu, et Kristofer on rahul. Kujutan ette, et nende mõne-paari (no olgu... natuke on ikka rohkem) E- ja D-klassis käiva poisi seas pole just palju neid, kes oleksid selle üle siiralt ja enesekindlalt õnnelikud

sa korda nädalas. Pigem sellest rohkem kui vähem. „Mõnikord tahan ikka magada kah, siis puhkan päeva,” lisab poiss, nähes mu ehmunud ja üllatunud pilku. Selleks, et heas vormis püsida, peab olema järjepidavust. Eestis (ja üleüldse) paistvat lapsevanematele olulisim, et laps hakkaks võimalikult vara spordiga tegelema ning pörutaks kohe medalitele. Ometi jõudvat tippu peamiselt need, kes on umbkaudu või rohkem kui dekaadi usinalt mänginud, selgitab ta

asjatundlikult. **Kristofer mängib Eesti kõige kõrgemal tasemel, täiskasvanute seas; seda tänu kaheistkümnemale aastale regulaarsele tööle.** Kui pärin ta arvamust eesti tennise praeguse taseme ja väljavaadete kohta (üldiselt), räägib noormees, et meist paar aastat nooremaid mängijaid on kõige vähem - selles vanuses, kui nad oleksid pidanud trenni minema, oli majandussurutis ning tennis kalli alana ei olnud kõige mõistlikum valik. Siiski, natuke nooremas vanusegrupis on potentsiaalseid tähti arvukalt ning kriisi pole tarvis karta!

Kord-kaks kuus sõidab Kristofer Tallinnasse võistlema. Samuti osaleb ta rahvusvahelistel turniiridel professionaalide vastu. Pallimäng on viinud Kristoferi võistlema nii Rootsi, Soome, Venemaale, Läti kui ka Leetu; lisaks ka vaatama näiteks Rooma. Hiljem, kui olen diktofonil välja lülitanud ning me ei räägi enam nii „rangelt” koolist ja kohustustest, selgub, et ta on käinud muuhulgas ka näiteks Lõuna-Aafrika vabariigis puhkamas. Kadestusväärne!

„KUI MA TENNIST EI MÄNGIKS, SIIS MA MÄNGIKS KORVPALLI” Tenniselt läheb jutt sujuvalt üle muudele spordialadele ning sealt kooli

kehalise tundidele. Nendin nukralt, kuidas meil olid just päeval tunnis vabavisked ning erinevalt eelmise aasta uhkest tulemusest (164 cm lühike ja viskasin kuus tükki sisse! Erakordne!), skoorisin täna ainult kaks - paistab olevat puhas õnnemäng. Mulle suureks üllatuseks ning nagu muuseas

SIHT JA SILMAPIIR

Kool on pooltühi ning abituriente enam naljalt näha pole. Kohe-kohe on eksamid ning pärast seda tuleb juba Treffneri-pesast välja lennata. Kodust ära kolimist Kristofer ei pelga, kommenteerib heasüdamlikult: „Oleks hea suureks kasvada, vähemalt mingilgi määral”.

Pilt: Johanna Adojaan

Saladuslikud kaadrid: spordipoiss igapäevaelus.

laob Kristofer lagedale, et ta on väikesest saati õuel korvpalli põrgatanud ning antud hetkel mängib ka Tartumaa Esiliigas. „Isegi saan väljakule!” nendib ta küllaltki tagasihoidlikult. Uurin, et miks ta siis just tennisega tõsisemalt tegelma hakkas, kuigi on väikesest peale ka korvpalliga mässanud. Noormees jutustab: „See oli niimoodi, et ma olin viieaastane, kohe saamas kuuseks, ning vanemad tahtsid mind trenni panna. Tollel aastal minu sünniaastanumbriga korvpallimeeskonda ei tehtud, nõnda ei saanud mind korvpalli panna... ja siis oli ajalehes tennisekuulatus - nõnda sattusingi sinna. Juhus!”

Üks idee on tennisestipiga USAsse õppima minna, teine valik Tartu Ülikool. Lõplikku otsust pole noormees veel langetanud. Ta näeb end tulevikus tennisõpetajatana - Eestis pole neid kunagi küllalt ning mis seal salata: ka sissetulek oleks kopsakas.

SISEINFO

Salajas informatsiooni eesti tenniselgi tagustest ma ei saanud, kuid see-eest veendu-

sin: Kristofer ei ole kohe kindlasti tagasihoidlik ja enesestõmbunud (võiks öelda, et tüüpiline eesti sportlane). Vastupidi. Mida kauem vestleme, seda ägedamaks läheb. Näiteks on ta suur ameerika- ja muusikanahalist kultuuri huviline. Ja ta lemmikfilmid on Will Smithiga „Bad Boys” ja „Bad Boys II”; nimetab veel ka „Pulp Fiction” ning pärast väikest pausi purskab ka „Autode”-multika. Seda võiks ta lõputult vaadata! Kristoferi ideaalne õhtu koosneks oma lemmik ameerika korvpalliliiga meeskonna mängu vaatamisest (soovitavalt USAs). Silmade helkides ja unistaval pilgul nendib ta, et vot siis tuleks küll pisar silma - õnnepisar. Viimaseks paljastuseks Kristofer Kliimandi eksklusiivsest elust: tal on maal vanaemal 15 BERNHARDIINI. Igas pesakonnas on kõigil kutsikatel sama algustähed nime ning iga järgneva pesakonna puhul liigub see täht alfa-beedi alusel (esimene pesakond A-tähedega, teine pesakond B-tähedega jne); olevat juba mitmes ring! Iga kord jäetakse üks kutsikas ka endale.

TREFFNERI SALADUSTEKAMBRID

AANA-LIISA KASTE

On teada ütlus, et kapp on oma omaniku nägu. Saamaks rohkem teada meie õpilaste kohta, otsustasin piiluda (sala-ja) paari koolikappi.

10. klassis oli mul kapisöber ehk müstiline austaja, kes tõi mulle kappi küpsiseid ja teed, kuid keda ma päriselus kahjuks iial ei kohanud. Kuigi sisekorraeeskirjade järgi (mis keelavad hoida kapis toitu!) oleks pidanud mul üks kinni olema, siis mina uskusin, et keegi suuruses 35 tenniseid ei vaja. Hiljuti tekkis mul aga huvi, kui paljud omanikud ei vaevu oma kappi lukustama. Koolis on minu arvutuste kohaselt 405 kappi, neist 252 asuvad esimesel korrusel. Tol juhulikol kolmapäeval, kui

ma otsustasin natuke ringi hiilida, oli neist avatud tervelt 123, millest 101 asusid esimesel korrusel.

KAPIKE, KAPIKE, AVA END

Lisaks tavapärastele õpikutele ja vahetusjalanõudele tuvastasin vaatluste käigus näpitsad, 3 koogivormi, maali, peegli, 2 joogiklaasi, triibulise pleedi, karbi lagritsat, 2 purki Nute-llat, kunstlilled, hulgaliselt saalihoki keppe, 1 korvpalli, 2 sulgpallireketit, patakas Cosmopolitane, hobusekalendri, hunnik kirjandust, 23 teklit ja

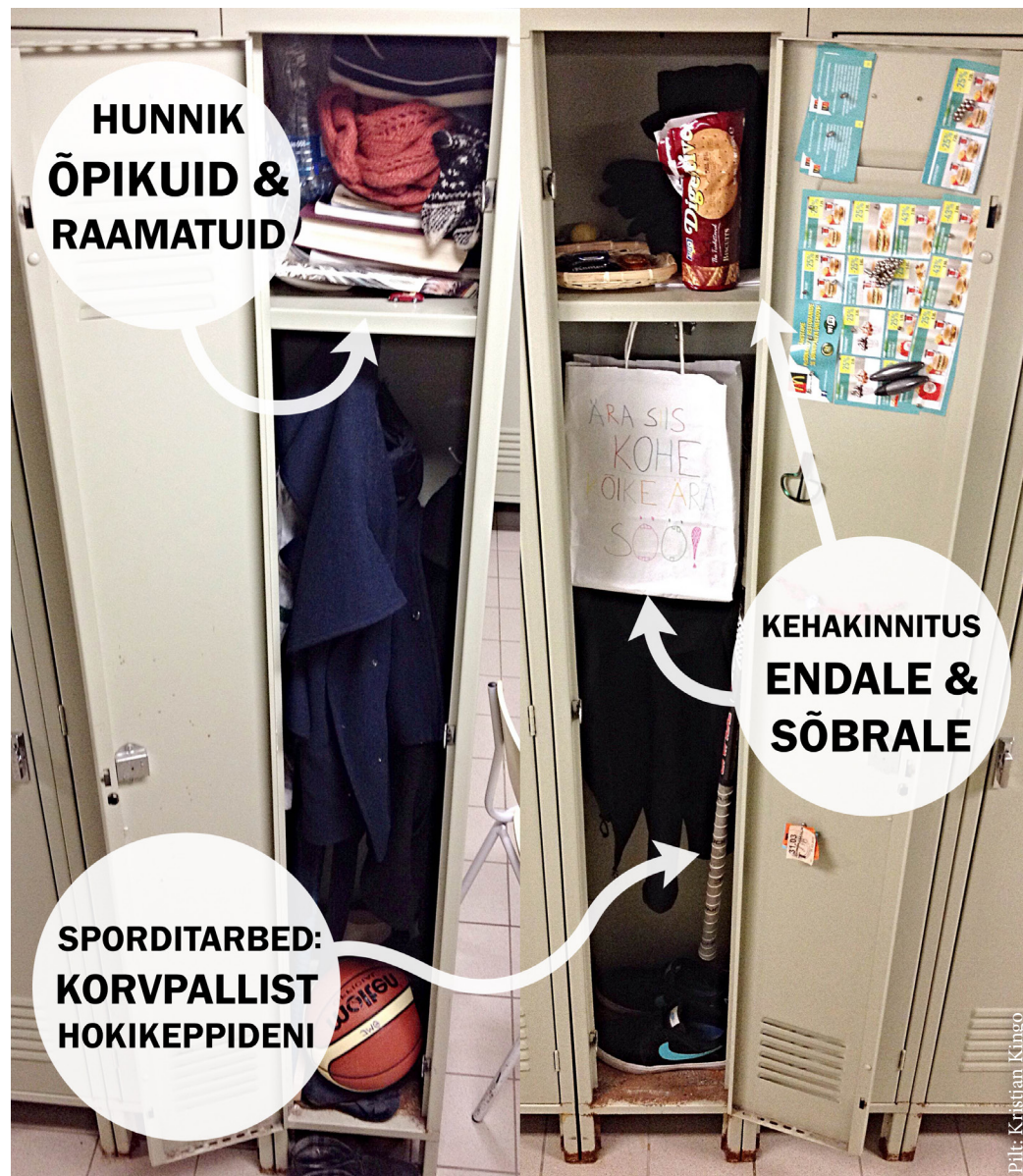
limonaadimasina(?).

Pärast tunnikest piilurina jõudsin järeldusele, et ka tavalised asjad, nagu seda on koolikapid, võivad olla vägagi omanäolised ning toredad, kui vaid soovida. Ja pealegi, igal saladuste kambril on ju oma saladus...

Mida treffnerist kapis hoiab/loeb:

- E.L. James „Viiskümend halli varjundit“
- Lev Tolstoi „Anna Karenina“
- Bram Stoker „Dracula“
- Antoine de Saint-Exupéry „Väike prints“
- Ibseni näidendid
- Milan Kundera „Olemise talumatu kergus“ (tervelt 9 tk!)
- Kaur Kender „Iseisvuspäev“
- valik kohustuslikku kirjandust
- raamat mootorratastest
- Ameerika Ühendriikide ajalugu
- Erich Maria Remarque „Lissaboni öö“

101 avatud kappi esimesel korrusel on punane rätik igale pahatahtlikule, olgu kool nii turvaline kui tahes. Parema alati karta kui kahetseda. Muidugi ei kehti see tuulepeadele, kelle mälu on nõrk ja ei mäleta hetke enne praegust, rääkimata koolikapi võtmest ja selle asukohast.

Mida hoiab treffnerist kapis: ühe neiu ja noormehe kapp.

PANEME PROOVILE ÕPETAJA TÄHELEPANU

ANNA-KAISA
ADAMSON,
ROBERT VARIK

Kas teie olete ka aegajalt mõtisklenud selle üle, kas õpetaja märkaks, kui klassis oleks mõni võõras õpilane? Miilangu eksperimendiosakond otsustas seekord oma sihtmärgiks võtta ühe õpetaja ning panna proovile tema tähelepanu.

Et kõik ausalt ära rääkida, nii nagu asi oli, peame alustama sellest päevast, kui Miilangu ööakadeemial uutele teemadele ajurünnakut peeti. Tundus täitsa tore mõte katseliselt kindlaks teha, kui hästi pedagoogid oma õpilasi tunnevad. Meie koolile on iseloomulikud suured klassid ja seega puged hinge väike kahtlus, kas õpetajad ikka märkavad, kellele nad oma teadmisi jagavad.

MURRAME RUTIINI

Suuremahuliseks eksperimentiks polnud paraku aga aega ja seega valisime välja ühe väärika esindaja õpetajate hulgast. Ohver ise seda loomulikult ei aimanud. Meie plaan oli lihtne – üks õpilane üritab võimalikult ausa näoga sulanduda sisse teise klassi tundi nii, et õpetaja seda ei märkaks. Üks meist otsustas ki oma kuuenädalast rutiini muuta ja suundus hommikul vara esimese korruse asemel hoopis teisele, Siim Oksa füüsikaklassi. Teavitasime tulekust ka klassi õpilasi, et võõra ilmumine silmapilkselt tähelepanu ei ärataks. Kuna me ei tahtnud midagi juhuse hooleks jätta, valisime õpilaste järelduste põhjal välja ka kõige strateegilisema istekoha.

TÄHELEPANU KONTROLL

Tunni algus tundus olevat igaühe edukalt läbitud, sest mitte miski pedagoogi käitumises ei viidanud sellele, et ta oleks märganud oma klassis ked-

agi ülearust. Õpetaja hakkas hoogsalt seekordse tunni teemat selgitama. Esimesed kurnavad ja pinevad 15 minutit möödusid tehes asjalikku nägu, nagu oleks elektromagnetism teema, millega just eile tegelesin. Kritiseldasin agaralt isegi paar joonist vihikusse. Tegelikult tundusid need tahvlil mulle sama tundmatud kui maavälised jõud ning ka selgitav jutt ei teinud midagi arusaadavamaks. Siim Oksa rahulik olek ja asjaolu, et ma ei pälvunud mitte ühtegi imelikult pikka pilku, tekitasid lootuse eriti intrigeerivale artiklile. Kujutasin juba endale ette, millise üllatuse oma isikut paljastades õpetajale valmistan. Üllatuma pidin aga hoopis ise. Õige pea veenis ta mind, et ka suures klassis õppides pole mingit põhjust peljata halliks massiks muutumist. Kui uurisin, kas füüsikaõpetaja arvates on tal hea mälu nimede ja nägude osas, selguski puant. Siim Oks tunnistas, et nimed tekitavad vahel raskusi, aga

näod jäävad ikka meelde. Nii ei pidanud ta mind juba tunni algusest peale 11.e klassi õpilaseks, aga nagu õpetaja muhedalt lisas: “Kuidas sa ikka ajad ära kedagi, kes tahab vabatahtlikult füüsikat õppida.” Ausalt öeldes olime pisut pettunud, et meie eeldus tõeks ei osutunud. Teisalt pole ju põhjust kurvastada – on tore teada, et oleme heades kätes. Õpilane ei ole õpetaja jaoks anonüümne kuulaja, vaid isiksus, kellega arvestatakse.

Lahkusingi tunnist, naeratus näol, lubades aasta pärast uuesti sama temaga tutvuma tulla. Siirdusin ajalooklassi ja olin tõesti rõõmus, et sealed teemad olid mulle tunduvalt tuttavamad.

Ole valmis, õpetaja! Sina võid olla järgmine!

MIILANG MÜÜDUD

Toimetuse annab teade, et reedel, 3. aprillil korraldas Eesti Koolilehete Ühingu oksjoni, mille käigus müüdi meie koolilehe omandiõigus 750 000€ eest aktsiaseltsi TibliTabliTublile.

Peatoimetaja nentis, et otsus müüa leht erakätesse tuli toimetuse ühehäälsel otsusega. Nimelt on kõigi õpilaste kui ka juhendaja suureks unistuseks värviline Miilang ning kuna kooli poolne võimalus kahjuks puudub, oli lehe müümine ainus väljapääs. Järgmisest perioodist alates on leht värvidest pakatav nagu väike ladvaõun kesk sügisvihma. Ja kõike seda tänu Tublide dünastiale.

Kuidas sulanduda massi: tee tunnis kaasa, alusta juba vahetunnis.

Valmistamine on liigagi lihtne. Kalla külmutatud marjad, granaatõunaseemned, jogurt, mahl ja jääkuubikud blenderisse (kui puudub, siis köögikombain töötab ka) ning purusta, kuni oled saavutanud soovitud konsistentsi.

PUNAPÕSKSE MARJA SMUUTI

Tõeline energialaks.

- Kogused vastavalt maitsele:
- külmutatud vaarikaid
 - marjasegu (maasikad, kirsid, sõstrad...)
 - granaatõun
 - maasikajogurt
 - mahla (Aura Fresh õuna-kirsi-aroonia)
 - jääd

LAVAŠIKRÕPSUD TÜÜMIANIGA

Odav populaarsus.

- 1 pakk lavašši
- 100g sulatatud juustu
- 2tl tüümiani

Määri sulatatud juust lavašile ja lõika kääridega kolmnurksed tükid. Laota määrdega tükid ahjuplaadile ja raputa üle tüümianiga. Küpseta ahjus 4-5 min 200 kraadi juures, kuni krõpsud on mõnusalt helepruunid ja krõbedad.

AVOKAADOMÄÄRDEGA EILNELEIB

Toredalt roheline.

- viil röstsaia
- pool avokaadot (pehmet)
- 1,5 spl sidrunimahla
- soola
- pipart

Kraabi lusika abil pool avokaadot kaussi ja purusta see kahvliga pehmeks massiks. Pigista hulka sidrunimahl, lisa soola ja pipart ning sega läbi. Rösti sai ja kata krõbe leivake rohelse avokaadomäärdega. Peale võib veel panna nt tomativiile. Söö kohe!

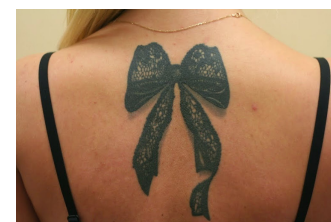

Toidud ja pildid: Liina-Mari Roolah

TIINA TUBLI,
JOHANNA ADOJAAN

VOX POPULI: TÄTOVEERINGUD

Tätoveerimine kogub õpilaste seas populaarsust. Miilang pillus mõne sargi alla ja jäädvustas erinevaid tätokaid. Samal ajal uurisime, mida tätoveerimisest üleüldiselt arvatakse.

Kas õpilane peaks oma tätoveeringut koolipildis varjama? Miks?

Arvan, et õppeasutuses, kus õpivad ainult keskkooli või kõrgkooli õpilased, pole varjamine vajalik. See oleks vajalik pigem põhikoolis, kus nooremad õpilased võtavad eeskuju endast vanematest.

Saskia Lõhmus, 11.a

Olenemata tätoveerimise põhjusest (sest neid on ju mitu) arvan, et õpilane ei ole kindlasti kohustatud oma tätoveeringut varjama. Viimase tegemine on olnud tema (loodetavasti) ratsionaalne otsus ning kui tegija on tehtu üle uhke, siis leian, et selle näitamine ja nn kandmine on õigustatud otsus.

Gertrud Metsa, 12.d

Kindlasti mitte. Tätoveering on üks paljudest viisidest, kuidas ennast väljendada või erineda teistest. Kui inimene otsustas tätoveeringu teha, siis pole mingit põhjust, miks ta seda varjama peaks.

Jaana Märten Huik, 10.c

Seni kuni tätoveering kuidagi mõõdi ropp pole, ei peaks seda ka varjama. Minu arvates on tätoveering lihtsalt üks eneseväljenduse vorme nagu riietuminegi. Varemalt võisid tätoveeringud seotud olla vangide ja "gängidega", aga enam see niimoodi ju ei ole.

Karmel Kristin Einberg, 12.d

Võttes arvesse kooli etiketti ning vanust, võiks tätoveering olla tagasihoidlik ning võimalikult vähe silmatorikav ehk piirkonnas allpool kaela.

Robert Derevski, 11.e

Kui sa saaksid teha tätoka, mida hiljem eemaldada, siis mis see oleks?

Kui saaksin teha tätoveeringu, mille hiljem eemaldada saaksin, siis ilmselt teeksin midagi, millel on minu jaoks suuremat sorti tähendus. Täpselt ei oska öelda, aga kui ma selle hiljem eemaldada saaksin, siis teeksin ilmselt võimalikult suure.

Oliver Issak, 11.d

Kui on selline variant, et saan kindlasti eemaldada, siis tätoveeriks tobedusi ilma igasuguse mõteteta, mille peale ema/isa/tuttavad/sugulased ehmataksid end kaameks. Võiks ka mõne hästi tuntud tsitaadi tätoveerida. Näiteks: „live, love, laugh”, et näha, mis sõbrad ütleksid. Naljakas oleks.

Kerli Markus, 11.e

Tahaksin omale watercolori tätoveeringut. Mõnda looma või lihtsalt midagi ilusat. Minu arvates ei pea tätoveeringud olema väga sügava või isikliku tähendusega, vaid võivad ka lihtsalt ilusad olla.

Jasper August Tootsi, 10.b

Tahaksin endale mõnda minialistliku ebasümmeetrilist kujundit või nende kogumit.

Lõmaš Kama, 10.e

Kõige koledam tätokas, mida oled näinud.

Igasugused võõrkeelsed tätokad, millel on kirjavead sees.

Kristjan Kingo, 12.a

Kirjavigadega tsitaadid. Mulle ei meeldi ka üleni tätoveeritud kehad.

Jürgen Laks, 11.a

Neid tundub olevat lõpututes kogustes. Viimisel ajal häirivad kõige rohkem õlgadele suurelt tätoveeritud roosid.

Saskia Lõhmus, 11.a

Kõige koledam tätokas, mida mina näinud olen, oli kahe delfiiniga tramstamp.

Karmel Kristin Einberg, 12.d

Kui ma tõesti peaksin valima, siis ütleksin, et näkku tehtud tätoveeringud on enamasti alati ebaõnnestunud ja kohati naljakad.

Gertrud Metsa, 12.d

Mulle isiklikult ei meeldi alaseljal olevad liblikad. Need ei pruugi koledad olla, aga jäätavad lihtsalt odava mulje.

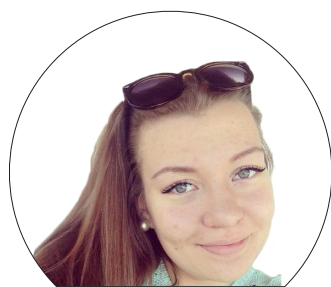
Andrea Uibo, 12.e

Eks neid liste netis on päris palju. Kui on väike, siis pole hullu, saab üle teha.

Marie Olli, 10.b

Pildid: Johanna Adojaan

LAURA PÕLDMA

ESIMESED MULJED ÜLIKOOIS

Suvi on lähenemas ning meie kümnendikel on peagi esimene õppeaasta seljatatud. Kuidas läheb aga neil, kes eel-

misel aastal Treffneriga hüvasti jätsid ning nüüd hoopiski ise uutes koolides esmakursuslased on? Kuidas nad oma eri-

aladeni jõudsid, on nad valituga rahul? Mida nad meile, gümnasistidele, soovitada oskavad? Eriti just abiturientidele?

Andre Paju

Kuigi õppisin humanitaarklassis, siis tegelikult tundsin ennast mugavamalt matemaatikas ning keemias. Eriala valikuga on naljakas see, et kunagi põhikoolis keegi ütles mulle, et ma saan

ikka see õige koht, kuhu õppima minna. HTGs õppimisel ja praegusel õppimisel on ikka suur vahe sees. Kui gümnaasiumi ajal sattusin raamatukokku selleks, et õpikuid ära tuua ja viia, siis nüüd olen mitmeid kordi seal õppimas käinud. HTGs sain ma osad

advokaadiks, aga olin kindel, et ei lähe seda õppima. Kuid eksamid läksid mul hästi ja seega otsustasin, et õigusteaduskond tundub

ained selgeks mõne päevaga enne arvestust, kuid kui nüüd semestri jooksul piisavalt õppinud ei ole, siis eksamite ajal on väga raske. Ma olen selline inimene, kes jätab kõik asjad viimasele minutile ning kui minu puhul see pigem töötab, siis ma arvan, et gümnaasiumis tuleks rohkem õppida ja pingutada, et ülikooli jaoks see harjumus sisse jääks. Soovin kõi-

gile praegustele ja tulevastele abiturientidele edu ja jaksu eksamil ning loodan, et mõni satub ka õigusteaduskonda.

ENNE

HTG: humanitaarsuund

NÜÜD

Tartu Ülikool, õigusteaduskond

Karin Kõrgessaar

Geenitehnoloogia oli tegelikult minu teine valik. Esimene valik oli arstiteaduskond, aga kuna mul ei läinud kaheteistkümnenda klassi riigieksamid nii, nagu ma oleksin soovinud, siis ei saanud ma sinna kahjuks sisse. Lõpuks valisin

Tartu Ülikooli geenitehnoloogia õppesuuna, sest see tundus rohkem meditsiini valdkonnaga seotud olevat. Kõige esimene semester tundus mulle küll, et see pole päris minu eriala - palju oli keemiat ja ma polnud kunagi varem seda koolis nii palju õppinud. Nüüd võiks isegi öelda, et keemia on päris tore ja minu arva-

mus erialast on tänu sellele oluliselt paranenud. Kindlasti erineb ülikoolis õppimine gümnaasiumist. Palju rohkem on vaja reaalselt ära teha. Õppimismahud on kõvasti suuremad kui gümnaasiumis. Ülikoolis tuleb endal kõik ained ise valida ja samuti peab ise jälgima, et kõik vajalikud ainepunktid oleksid täidetud. Selles mõttes oli gümnaasiumis tore, et raske töö tegi õppealajuhataja meie eest ära.

ENNE

HTG: humanitaarsuund

NÜÜD

Tartu Ülikool, geenitehnoloogia

Maarja Liiv

Ma olen enda erialaga rahul, sest siiani pole veel kordagi igav hakanud. Tunnen, kuidas arendan ennast hoopis teistest külgedest kui varem Treffneris. Arhitektuuri- ja kunstimaailm on mind tegelikult väikesest saati suuresti köitnud, kuid mõte mida-

gi sellist õppima minna tuli üsna hilja, kui olin sattunud põnevale arhitektuuriteemalistele lehekülgedele internetis, mis mind tohututes kogustes inspireerisid. Tegelikult oli mul ka muidugi teisi huvitavaid valikuid. Tartu Ülikoolis oleksin saanud ise eriala valida, sest õpilasfirmade võistluse võit oleks selle võimaluse taganud. Isegi, kui ma nii väga oleks tahtnud Tartus kui oma kodulinna õpinguid jätkata, ei huvita-

nud otseselt ükski eriala mind nii väga, et oleks sära silmadesse tulnud ja kandideermishimu tekitanud. Õppetöö on siin väga individuaalne. „Arenda edasi!“ on õppejõudude vastus igale küsimusele, mis tekitab omakorda suure surve. Nad teavad sind, mäletavad tehtud töid ja hindavad arengut. Lõpetajatele soovitaks üsna klišeelikult - õppige seda, mis teil silmad särada paneb. Kui üldse täpselt ei tea, mida õppida või teha, siis võtke aasta vabaks - küll ajaga selgub, mis eriala inime teist tulevikus saab.

ENNE

HTG: loodussuund

NÜÜD

Eesti Kunstiakadeemia, arhitektuur ja linnaplaneerimine

Ivar Viilup

Olen oma valikuga äärmiselt rahul ning mul ei ole tekkinud ka kõige pise- matki ideed, et tahaks eriala või kooli vahetada. Mõte kandideerida piloodi eri-

alale tekkis juba kümnendas klassis, kui kolmapäevase keemia kontrolltöö asemel sai käidud lennukiga Londonit kaemas. Vihmase ilmaga pilvede kohale tõustes teadsin, et tahan seda kogeda iga päev. Lennuakadeemiasse sisse saamine viimasel hetkel ning enne seda olin end juba Tartu Ülikooli informaatikateaduskonda õppi-

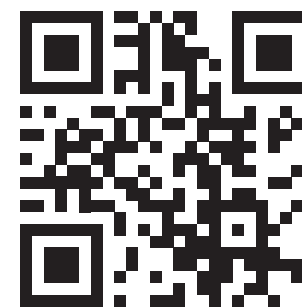
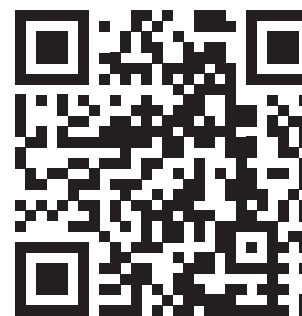
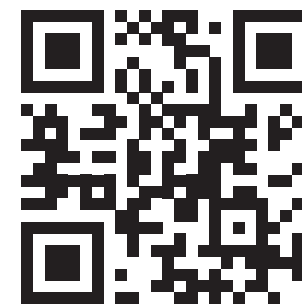
ma kinnitanud. Samuti kandideerisin ka õigusteaduskonda, ent seda pigem tagavaraplaanina. Ülikoolis õppimine on läinud siiani edukalt, ent erinevalt HTG-st on päevad lühemad, mahud aga pigem suuremad, eriti iseseisva töö arvelt. Treffneris õppides oleksin ehk pisut rohkem füüsikas ja füüsika praktikumides tähele pannud, ent mis seal kõrvust mööda läks, saab nüüd ülikoolis selgeks. Eriala valimisel soovitaks gümnaasistidele, et ärge kuulake seda, mida teised arvavad, vaid valige see eriala, mida ise õppida tahate. Kui pärast esimest aastat tundub, et see siiski ei sobi, saab alati midagi teist valida.

ENNE

HTG: reaalsuund

NÜÜD

Eesti Lennuakadeemia, õhusõiduki juhtimise eriala

Uuri ülikoole lähemalt!

Luulenurk

karge hommiku
jäises vaikuses
seisab murelipuu
ja härmatis pihlade rüpes
maailm mis ootas
laotuse langemist lumeks
kui rabavaikuse
jääkirmes veekaanelt
vaid peegeldub tühjus
ja vaikus jäi silmade põhja
lumesse
rahusse
peidab end hing

Lauriine Kalajas
treffnerist 2013-2016

Sügisele ei järgne talv

Lained upuvad liivalossidesse
end tornidesse sulevad
lehed end mullale heidavad.
Jah, kurjad ilmad tulevad.

Tuul see pillutab
sasib juuksekiharaid
vihm teesid sillutab
kui vaid, kui vaid...

kui vaid sügis kestma jääkski
poleks eales sääski

tedretähed tuhmuksid

aga kui nii juhtukski?
Aga kui nii juhtukski...

Aliis Aalmann
treffnerist 2012-2015

Ma olen iseenda teener,
olen iseenda jumalus.
Olen kadunud hing,
olen hingerahu leidnu.
Ma ei tea, kuhu kuulun,
aga tean, kuhu minema pean.
Ma ei tea, kust ma tulen,
aga tean, et sinna jääda ei saa.

Kaisa Põhako
treffnerist 2011-2014

KUI EES OOTAB PIKEM AUTOSÕIT

TIINA TUBLI

Käes on muusika-aasta ja nii mõnedki eesti uued, vanad, kuulsad, vähemkuulsad bändid annavad suure hurraaga plaate välja. Istun autosse. Viljandi-Tartu marsruudil kuulan alati mõne plaadi otsast lõpuni läbi - 75 km on selle jaoks lihtsalt perfektne pikkus.

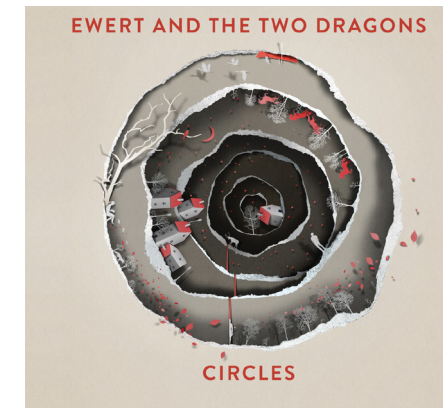
Wilhelm

Kunagi ammu andsin hoogu Tartu bändile Wilhelm ja nüüd on nende uus ja uhke (tõesti! plaadiümbrise kujundus on täielik kunstiteos) välimusega plaat lõpuks minu sõrmede vahel.

Esimeseks looks on albumil „*Light up your mind*” ja vaatamata oma egoistlikule kadedusele, olen lummatud - muusika ja minu ümber valitsev loodus sulavad ühte ja nii, nagu ütleb ka laul: „*I have gone from here to Mars*”. Üsna pea taban end mõttelt: kus kurat - vabandust väljenduse pärast - nii äge hää tuleb? Tõesti Anett Kulbini vokaalne tase on jalust rabav, *ptui!* jalgu raskendav, sest märkamatult olen ületanud kiirust.

Ühelt poolt plaat nagu paitab ja siis raputab; kergitab ja siis jälle toob maa peale tagasi. Bänd haarab mind oma lihtsuse ja dünaamikaga. Kumisevad kitarrid, liigagi mahe bass ja valjud hääled moodustavad imelise kompoti. Lõpetuseks, nagu kirss tordil, laulab solist koos kitarristiga justkui mulle, ainult mulle. Annan alla.

Järgmine kontsert:
Hoia suvel silmad lahti!

Ewert and the Two Dragons

Draakonid on olnud ilma igasuguse kahtluseta minu üks lemmikbände juba pikemat aega. Nende rütm ja *vibe* on enam kui perfektne jalutamaks hommikul kooli või vahtimaks oma voodis tühjustundega lakke.

Uue plaadiga sina peale saamine võttis siiski märksa rohkem aega kui eelmistega. Esimesel kuulamisel kriipis miski kõrva ja tundus nagu vanast heast kitarr-trummid-kellamäng-bändist on saanud hoopis popilikum üksus. Aga üks päev jalutasin linnas ja kuulasin albumi veel korra läbi; tegelikult on see plaat kavalalt kokku pandud! Lood nagu „*Pictures*” ja „*Circles*” torgivad õrnalt seda “nässu läinud armastust”. Samal ajal „*Speechless*” koos kevadise päikesega täidab tuleviku rõõmsamate akordidega. Plaadilt ei puudu ka need vanad head rütmilised draakonite lood. Üks, mis kindel: isegi, kui draakonid „*are getting older*”, on neil alati midagi uut pakkuda. Iseasi, kas see kõigile meeldib.

Järgmine kontsert:
5. mai, Rock Club Volume, Pärnu

Laura Junson & the Jeth

Kantri, aga mitte päris kantri, miskit pead kõikuma ajavat ja suve meenutavat - miskit head. Tegu ei ole Laura esimese plaadiga (aastaid tagasi andis Laura Junson välja ka eestikeelse albumi - toim.), aga see plaat on algusest lõpuni, plaadi ümbriseni välja, inglisekeelne ning noormehed pillide taga on samamoodi vahetunud. Peab mainima: need noormehed tajuvad biiti! Rütmigrupita oleks plaat hoopis kuivem, kui ta on seda praegusel hekel. Kuid mis olulisim, Laural on selle kõige juures nõnda mahe hää, et piinlik on ise kaasa laulda. Üsnagi lihtsate sõnadega lauludest, mis (minu arvates) on vahel isegi liiga lihtsad, on komponeeritud kõrvupaitavad lood. Lood, mida kuulates teha süüa või istuda kohvikus. Albumi kõlad on kuidagi „*kauged*” ning tekib kerge hõljumise tunne. Idülliline! Hea bänd saab alguse heast koostööst ja Laura inspiratsioon on tänu talle järgnevale JETHile leidnud õiged kõlad.

Järgmine kontsert:
31. mai, Al Bastione, Tallinn

KULTUURMAI 2015

Esmaspäev	Teisipäev	Kolmapäev	Neljapäev	Reede	Laupäev	Pühapäev
				1 Kooli ei toimu.	2 Öötantsupidu Tartu kesklinnas.	3 Karsumm.
4 Inglise keele riigieksam. Kooli teistel ei toimu.	5 Järelarvestused. Kehalise kasvatusel tunnid toimuvad edaspidi staadionil.	6 Järelarvestused. Prima Vista.	7 Prima Vista. Kooli ajaloo- muuseumis loominguline õhtu.	8 Prima Vista. Kevadkontsert Tartu Ülikooli aulas.	9 Prima Vista. Emadepäev.	10
11 11. klasside pildistamine.	12	13	14 Heategevuskont- sert kooli aulas.	15 „Meie oma tõde, meie oma õigus” Sadamateatris.	16 Teemaõhtu: Keith Jarreth 70! Tartu Jazzklubi	17
18 Tartu improjamm Lille Majas.	19	20 Leanne Barbo Tartu Folgiklubi	21 Matemaatika riigieksam. Spordipäev.	22	23 Kevadlaad Tartu Uues Teatris. Eurovisiooni finaali.	24
25	26	27	28	29 HTG kooliteatrite õhtu. Kirikute öö.	30 Miilangu karikatuurivõistluse tähtaeg.	31

Oled sa kunagi unistanud aust ja kuulsusest? Kui jah, siis just nüüd on sinu võimalus! Miilang korraldab karikatuurivõistlust! Saada enda loodud joonistused väikese selgitusega 30. maiks matthias.tpp@gmail.com ja võid juba järgmises väljaandes enda tööd näha!